

Homoheréza v Cirkvi vedie k schizme. Pojem schizmy je však čoraz hmlistejší a nejasnejší...

Mikuláš Hučko

27. mája 2022 ✚ Cirkev ✚ LGBT, Synodalita

Od začiatku nemeckej Synodálnej cesty sa nad Cirkvou ako príznak vznáša slovo „schizma“. Nemeckí biskupi (a nielen oni) celkom otvorene hlásajú veci, ktoré ešte pred nedávnom boli nemysliteľné počuť z úst hoci len obyčajného dedinského nieže farára, ale ani kurátora bez toho, aby okamžite nebol náležite pokarhaný a v prípade potreby hneď odvolaný!

Zdroj: wikimedia commons

To, čo dnes v Nemecku presadzuje veľká časť nemeckých biskupov, sa nazýva **homoheréza**. Kňaz prof. Dariusz Oko v knihe *Levandul'ová mafia* píše o tom, že aj v katolíckej Cirkvi existuje (podobne ako v mnohých iných prostrediach) silné homosexuálne podzemie, ktoré – v závislosti od stupňa angažovanosti jej členov – možno definovať pojmami: homoloby, homo-klan, ba dokonca homomafia. Takéto prostredia sa rozhodne stavajú proti pravde, morálke a Zjaveniu, spolupracujú s nepriateľmi Cirkvi a podnecujú revoltu proti jej učeniu.

Katolícka viera v Nemecku je už tak zdeformovaná, že stratila svoj autentický charakter a ich Synodálna cesta je prakticky kapituláciou pred požiadavkami sveta, ktorý vo veľkej miere odpadol od Boha.

Zoči-voči tomuto obrazu rozkladu si mnohí kladú otázku, či sa ešte možno vyhnúť schizme. Problém je v tom, že hoci sa o schizme začína častejšie hovoriť, v posledných rokoch sa v Cirkvi akosi **zahmlila hranicu medzi tým, čo je pravdivé a nemenné a čo je neprijateľné**.

Katolícky filozof Stefano Fontana sa zamýšľal nad tým, či vôbec dnešná oficiálna Cirkev ešte disponuje teologickými pojmami, ktoré by jej umožnili tento problém jasne sformulovať a ukázať jeho riešenie. Inak povedané: Vníma teológia dnešnej oficiálnej Cirkvi nebezpečenstvo schizmy stále ako vážne nebezpečenstvo, alebo je voči nemu ľahostajná? Existuje vôbec zhoda v tom, čo je to schizma?

Podľa Katechizmu katolíckej Cirkvi (2089): „Schizma je odmietnutie podriaďiť sa rímskemu pápežovi alebo odmietnutie spoločenstva s členmi Cirkvi, ktorí sú mu podriadení.“

Hoci nemeckí biskupi netvrdia, že by sa odmietali podriaďiť rímskemu pápežovi, ani neodmietajú spoločenstvo s členmi Cirkvi, ktorí sú mu podriadení, hlásajú veci, ktoré sú v príkrom protiklade s učením Cirkvi!

Ďalšia otázka, na ktorú treba nájsť odpoveď, znie: Existuje vôbec zhoda v tom, čo je heréza? Podľa toho istého paragrafu katechizmu „*Heréza je tvrdošijné popieranie, po prijatí krstu, nejakej pravdy, ktorú treba veriť božskou a katolíckou vierou, alebo tvrdošijné pochybovanie o nej!*“

Zdroj: youtube.com

V dnešnej pravdu odmietajúcej atmosfére sa o heréze a jej nebezpečenstvách prakticky prestalo hovoriť. Heréza je tabu, neslušné slovo. Ba čítajúc cirkevné dokumenty človek má dojem, že hlavnou, ak nie jedinou starosťou je používanie takých slov a pojmov, ktoré by čitateľa či poslucháča neznepokojili, a najmä aby citlivosť moderného sveta nebola ani v najmenšom urazená. Zastávať sa katolíckej ortodoxie sa dnes považuje za neláskavé, neslušné, ba dokonca arogantné.

Napriek tomu herézy zo sveta nezmizli a katolícke učenie treba brať vážne a brániť ho, pretože jeho prekrúcanie spôsobuje obrovské škody vrátane straty večnej spásy. Po II. vatikánskom koncile však bolo slovo „heréza“ vyradené z hry a stihol ho rovnaký osud ako slovenskú korunu po zavedení eura.

Jeho vyradenie má jeden veľmi vážny dôsledok: **znemožňuje plné hlásanie pravdy**. Pretože ak existuje pravda, existuje aj omyl. Ak existuje teologická pravda, existuje aj teologický omyl – ktorý nazývame (prínajmenšom v jeho extrémnej podobe) heréza. A ak nám pravda nie je ľahostajná, nemôže nám byť ľahostajná ani heréza.

Autorita Cirkvi sa v priebehu tisícročí prejavovala v tom, že strážila, uchovávala, odovzdávala a chránila Božiu pravdu, ale aj v tom, že bojovala a odsudzovala herézy, ktoré boli v rozpore s Božou pravdou. Cirkev v dejinách bola bojujúcou Cirkvou. Žiť znamenalo s mocou hlásať dogmu a odsudzovať argumenty proti nej. **Ak malo byť toto odsúdenie reálne a nie abstraktné, muselo dôrazne ukazovať aj na ľudí, ktorí tieto bludy prijali a vyznávali.**

Keď kardinál Marx v súvislosti s homosexuálnou praxou tvrdí, že Katechizmus nie je vytesaný do kameňa a možno ho kritizovať, vyjadruje len novinárskym jazykom to, čo teológovia hovoria už desaťročia. To znamená, že depozit viery (a morálky) podlieha historickému procesu, čiže vyvíja sa. Pri použití tohto kritéria stráca teologická kategória schizmy svoju údernú silu či presvedčivosť, až zaniká. To, čo dnes považujeme za schizmu (a dokonca za herézu), sa zajtra môže stať doktrínou.

Svätý Otec František sa k týmto témam vyjadruje nejednoznačne. Má silné vyhlásenia, v ktorých sa dištancuje od takýchto názorov a od homosexuálnych biskupov. Nechýba však ani relativizácia cirkevného

učenia, so známym „*Kto som ja, aby som súdil*“ z roku 2014, pri ktorom mal na mysli chronicky známeho homosexuálneho kňaza. Každá strana diskusie si teda vo Františkovom učení nájde relevantné pasáže na podporu svojich tvrdení.

Oveľa významnejšia je skutočnosť, že samotný pápež sa zdá byť zástancom zmeny doktríny, ako to možno vidieť na jeho zmenenom učení o treste smrti v roku 2018. Ak pripustíme, že takto sa vyvíja doktrína, potom z toho logicky vyplýva, že **ak sa mohla zmeniť v otázke trestu smrti, môže sa zmeniť aj v prípade homosexuality**. Návrhy tohto druhu sa už objavujú. *New Ways Ministry*, jedno z najväčších homosexuálnych hnutí, ktoré sa hlási ku katolíckej Cirkvi, a ktoré pápež František v poslednej dobe vysoko vyzdvihol, výslovne uviedlo, že zmena Katechizmu katolíckej Cirkvi týkajúca sa trestu smrti je príležitosťou na zmenu učenia Cirkvi o homosexuálnych skutkoch. Veď ak pápež mohol zmeniť doktrínu v jednej otázke, ktorá je hlboko zakorenená v Tradícii a sv. Písme, prečo by nemohol zmeniť doktrínu aj v inej otázke?

Druhý prípad: na úrovni univerzálnej Cirkvi došlo v poslednom čase aj k dohode medzi Vatikánom a komunistickou Čínou. Dohoda je tajná, ale možno povedať, že v tomto prípade bola schizmatická cirkev v Číne, v ktorej čínski komunisti rozhodovali o biskupoch, oficiálne uznaná a prijatá do katolíckej Cirkvi. Hranica medzi schizmou a neschizmou sa po dohode s Pekingom zahmlila.

Zdroj: flickr.com

Čiže ak Katechizmus nie je vytesaný do kameňa, potom aj definícia „schizmy“ v ňom obsiahnutá, môže byť revidovaná a to, čo bolo považované včera za schizmu, už dnes schizmou nemusí byť. Uvedené možno rozšíriť aj na herézy a apostázy, pojmy, ktorých hranice sú dnes hmlisté.

Je teda možné mať Cirkev bez pevných nemenných dogiem? Určite nie. Bez dogiem Cirkev nemôže byť Cirkvou. Ak chceme, aby Cirkev znovu získala svoju silu, moc, úlohu a vernosť svojmu povolaniu, je potrebné obnoviť dogmu a autoritu, ktorá ich bráni a odsudzuje herézy.

Ako svätý Pavol:

*Ale keby sme vám hlásali my alebo aj anjel z neba **iné evanjelium**, ako sme vám hlásali, nech je prekliaty! Ako sme už povedali, aj teraz znova hovorím: Ak by vám niekto hlásal **iné evanjelium** ako to, ktoré ste prijali, nech je prekliaty! Chcem si teraz nakloniť ľudí alebo Boha? Alebo sa usilujem páčiť sa ľuďom? Keby som sa ešte chcel páčiť ľuďom, nebol by som Kristovým služobníkom. (Gal 1,6–10)*

Dnes by mnohí Pavla obvinili z rigorizmu, nelásky a uprednostňovania učenia pred vzťahmi! Ale Pavol vedel, že dovoľí ľuďom, aby kvôli falošnému učeniu smerovali do zatratenia je ďaleko od skutočnej lásky, o ktorej niečo musel vedieť, keď ju ospieval v Prvom liste Korinťanom. Pretože **odsúdenie heréz je v prvom rade prejavom lásky a spravodlivosti!**

Keď sa pozrieme na dejiny dogiem, dejiny koncilov a náboženských sporov, zistíme, že katolícka Cirkev vždy kládla pravdu na prvé miesto! Milosrdenstvo možno preukazovať ľuďom, ale nie doktrínam!

Dogma je dráma. Za dogmy sa neraz umieralo a umiera. Aj **bl. biskup Pavol Peter Gojdič zomrel za dogmu**. Ty si Peter, Skala... Možno ich brať na ľahkú váhu?

Nemožno hlásať pravdu viery bez toho, aby sme neodsúdili jej protiklad. Nestačí povedať, že Kristus je Boží Syn, vždy je potrebné dodať, že kto tomu neverí, pokiaľ nie je v stave neprekonateľnej nevedomosti, mýli sa a prejavuje neposlušnosť voči Bohu, pretože nerešpektuje Boží príkaz. Povedať prvé bez pridania druhého znamená nepovedať takmer nič.

Dnes, keď v Nemecku, ale aj inde sa otvorení heretici nielen tolerujú, ale robia aj cirkevné kariéry, keď stovky kňazov požehnávajú aktívnych homosexuálov a mníšky chcú brániť „právo na potrat“, je prvoradou úlohou Cirkvi vyzvať homosexuálov k obráteniu, vyhlásiť, že spáchaním hriechu sodomie sa človek odsudzuje na večné zatratenie, a jednoznačne odsúdiť tzv. homosexuálnu kultúru.

Ako píše Pawel Lisicki v knihe *Dogmat i tiara*, ak autorita nekoná, ak nepoukazuje na to, kto je a kto nemôže byť učiteľom katolíckej viery, autorita Cirkvi a autorita pápeža zaniká. Pápeži síce zostávajú mediálnymi celebritami, ale strácajú svoju autoritu. Pravda, ktorej boli strážcami, bola „umlčaná“. Dogma už nie je záväzná. Dogma sa stala jedným z mnohých názorov a pohľadov. Neotvára brány do neba. Nepresahuje čas. Svet namiesto toho, aby sa podriadil Božej autorite, podľahne tyranii časovosti a stáva sa súčasťou budovania globálnej, lepšej budúcnosti.

A pri tomto budovaní sa vedú oveľa nelútostnejšie boje, ale už proti iným „schizmám“ a iným „herézam“.

Portál Christianitas.sk odporúča:

Talianky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe **Druhý vatikánsky koncil. Doposiaľ nenapísané dejiny** (slov. vydanie – Nadácia Slovakia Christiana), ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes.

Záujemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>

Prof. Dariusz Oko z *Pápežskej Univerzity svätého Jána Pavla II.* sa vo svojej odvážnej knihe ***Levandulová Mafia. S pápežmi a biskupmi proti homoklikám v Cirkvi*** pokúša pozrieť na tzv. levandulovú mafiu, ktorá pôsobí v Cirkvi, je jej skrytou chorobou, ničiacou jej organizmus. Kniha nie je namierená proti ľuďom, ale proti ľudským zlyháním, ktoré sú zjavné. Jej cieľom nie je vyvolať pohoršenie, ale pomenovať obrovskú krízu, ktorá, zdá sa, nemá riešenie...

Knihu, aktuálne jej 2., doplnené vydanie, si možno objednať na adrese:

<https://www.christianashop.sk/levandulova-mafia-s-papezmi-a-biskupmi-proti-homoklikam-v-cirkvi/>

Svätý Otec Benedikt XVI. v knihe ***Návrat k Bohu, Hriech zneužívania v Cirkvi*** píše o sexuálnom zneužívaní v katolíckej Cirkvi, o kríze pedofílie priamo v srdci Cirkvi. Pre lepšie pochopenie problému načrtáva spoločenský kontext rokov 1960 až 1980, pričom odкрýva deštruktívne dôsledky rozkladu učiteľskej autority Cirkvi vo veciach morálky, prejavujúce sa v rozličných oblastiach, najmä v kňazskom živote a v kňazských seminároch.

Pápež Benedikt XVI. však aj ukazuje cestu, ktorou sa Cirkev môže vrátiť k životu z Boha a pre Boha a získať si tak stratenú dôveru, aby sa stala svetlom národov a silou, ktorá bojuje proti zlu. Jeho slová sú volaním pastiera verného Kristovi, túžiaceho po tom, aby sa páchatelia strašných činov obrátili, vrátili k Bohu a boli spravodlivo potrestaní.

Knihu si možno objednať na adrese: **<https://www.christianashop.sk/benedikt-xvi-hriech-sexualneho-zneuzivanie-v-cirkvi/>**

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/homohereza-v-cirkvi-vedie-k-schizme-pojem-schizmy-je-vsak-coraz-hmlistejsi-a-nejasnejsi/>